

MARIEKE VERINGA, JEN MINKMAN, LIS LUCASSEN

In opstand

STORM
PUBLISHERS

Inhoud

De rode boodschapper 7
Marieke Veringa

Het eiland 87
Jen Minkman

Het tribunaal 163
Lis Lucassen

Marieke Veringa

De rode boodschapper

1 Sophia's jas

Emma

Al drie dagen jankte de wind om de bovenste verdiepingen van de villa. Emma Petrova stond in haar eentje bij het slaapkamerraam, waar de kou dwars door het glas drong en haar liet rillen. Het vuur in de haard was geslonken tot een onzekere gloed: nog een flinke tochtvlaag en de kamer zou volledig door het duister worden opgeslokt.

Emma legde haar voorhoofd tegen het raam, waar regendruppels aan de andere kant naar beneden dropen. Precies een maand geleden had ze ook zo gestaan: bij het raam, haar armen om haar middel geslagen in een poging zichzelf tegen de kou te beschermen. Ze had met de gedachte gespeeld zich voorover te storten, achter Sophia aan.

Vandaag niet. Een maand na de begrafenis van haar tweelingzus was de stekende pijn overgegaan in een drukkende leegte.

De staatswoning van haar oom, Peter Petrova, stond net buiten het stadscentrum. Hij had Sophia en haar onder voogdij genomen nadat eerst hun moeder en daarna hun vader was bezweken aan de gevolgen van een heftige influenza. Ze hadden kunnen herstellen, wist Emma, als het Noord-Nedergewest niet op dat moment geplaagd was geweest door opstanden vanuit de Getto's, waardoor de wegen afgesloten moesten worden. Ze hadden het ziekenhuis in IJseleiland niet kunnen bereiken en ze waren niet belangrijk

genoeg om een uitzondering te vormen op het strenge militaire beleid dat weken had aangehouden. Wellicht lag dat aan hun naam, had Sophia haar eens in het oor gefluisterd. De familie woonde al generaties op dezelfde plek, en aan hun helblonde haren lag het ook niet, maar *Petrova* klonk nog altijd niet Arisch genoeg. Oom Peter was goed voor hen en Lorelei was lief. Ze waren niet zo rijk dat ze zich een privéhuis konden veroorloven, zoals de officieren en commandanten, die hun dagen vulden met feestjes. Soms kreeg oom Peter een uitnodiging, die hij dan knarsetandend accepteerde. Waarschijnlijk alleen omdat hij hoopte dat zijn dochter Lorelei een rijke man aan de haak zou slaan.

Emma liet haar blik naar de andere kant glijden. Rechts waren de stompe torens van de Omheining te zien. Op elke toren knipperde een fel licht, als een rood oog. Als ze er te lang naar keek werd ze draaierig. In tegenstelling tot de rijke buurten, die dag en nacht beschermd werden door elektrische hekken, ging hier 's nachts pas de elektriciteit op de Omheining aan, zodat niemand uit de Getto's hun rust kon komen verstoren.

Voordat de Omheining werd gebouwd, was de villawijk het slachtoffer van vele plunderingen en moorden geweest; dat was zo doorgegaan tot het Rijk had besloten om in alle provincies van Neder-Germanië de avondklok na een decennium opnieuw in te stellen.

Het haardvuur doofde met een bijna hoorbare zucht en Emma dwong zichzelf om de vlammen opnieuw aan te maken. De centrale verwarming deed het alleen in de zitkamer beneden. Vroeger was dat anders geweest; Emma herinnerde zich een warmer huis, met nieuwe verf en glimmende vloeren. Oom Peter zei dat dat was toen energie nog goedkoop geleverd kon worden. Maar misschien was oom Peter toen beter gesteld geweest dan hij nu was. Emma duwde de zorgen van zich af.

Vandaag was ze niet naar boven gekomen om te huilen; bovendien moest ze toch eens wennen aan de nieuwe situatie, de

stille van de kamer, die nooit meer zou ophouden.

Sophia's bed was al twee weken geleden afgehaald, de lakens en kussens gewassen en opgeborgen. Emma vermoedde dat Lorelei dat had gedaan, want Emma had zelf dagenlang alleen maar verdoofd op de sofa gelegen.

Lorelei rouwde ook, dacht Emma met een steek van schuld. Maar op één of andere manier had haar nicht ergens de kracht vandaan gehaald om de dagelijkse taken te blijven uitvoeren.

Ze had Lorelei gevraagd om van Sophia's kleren af te blijven. Lili had zich aan die belofte gehouden, maar al die tijd had Emma de kledingkast nog niet aangeraakt, bang dat haar met moeite opgebouwde schild direct zou verkrumelen. Ze wist niet precies wat er veranderd was: vanochtend was ze wakker geworden met het geluid van de storm in haar oren en de dringende noodzaak om de slaapkamer schoon te boenen. De donkere eikenhouten vloer glom inmiddels zoals hij al maanden niet meer geglommen had en de vensters en planken waren waarschijnlijk de schoonste van het huis.

Emma bleef voor Sophia's kleerkast staan en strekte haar hand uit. Even liet ze haar vingers over het hout glijden, toen trok ze de deur met een ruk open. De bloemachtige geur van Sophia's favoriete parfum drong haar neus binnen.

'Je had altijd zulke mooie kleren,' mompelde Emma, terwijl ze de stoffen door haar handen liet glijden. Ze wist niet wat ze ermee moest doen. Lorelei zou de meeste dingen niet passen en zelf wilde ze de zijden bloeses en plooierende rokken niet. Ze haakte de klerhangers van het rek en gooide alles zonder onderscheid op het lege bed.

Wat nu? De stapel ergens wegstoppen waar ze hem niet kon zien? Wat zou Sophia hebben gedaan als Emma degene was geweest die door een auto was geschept? Emma schudde haar hoofd. Ze zou het nooit weten.

Een onverwachte woede borrelde op in haar buik, alsof ze een

vulkaan was die op uitbarsten stond. Emma greep een handvol truien en smeed die voor ze zich kon bedenken in het vuur. Weg, weg! Alles weg! Onomkeerbaar, zoals Sophia zelf. Onmiddellijk werd de kamer gevuld met de stank van brandende wol. Emma verzamelde de jurken en gooide die ook in de open haard, daarna Sophia's zijden bloeses, haar kousen en gehaakte omslagdoeken.

De deur werd opengegooid. Toen Emma opkeek, zag ze dat Lorelei haar vanaf de drempel aanstaarde. 'Wat is dat voor een vreselijke lucht! Wat ben je in godsnaam aan het doen?'

'Alles aan het verbranden!'

'Aan het verbranden? Maar het zijn zulke mooie spullen...'
Lorelei stapte de kamer binnen.

'Ik kan het niet verdragen om die dingen nog te zien!' barstte Emma uit. 'Ik kan hier niet slapen en weten dat het er allemaal nog is...Ik wil het niet meer!'

'Oké, Emma. Stil nu maar.' Lorelei sloeg haar armen om haar heen en drukte haar tegen zich aan, terwijl Emma begon te snikken. 'Ik mis haar ook.'

'Ik weet dat je haar mist, Lili. Het spijt me. Het is...deze kamer... de stilte...'

'Wil je op mijn kamer slapen? Ik heb ruimte zat.'

'Nee.' Emma schudde haar hoofd, kwam overeind en veegde haar gezicht schoon met haar mouw. 'Ik moet gewoon haar spullen opruimen... Eraan wennen. Sophia zou niet willen dat haar kleren me verdrietig maken, toch?'

'Ik denk ook niet dat ze zou willen dat je haar kleren in je woede verbrandt,' antwoordde Lorelei vriendelijk.

'Maar ze is weg! En ik wil...ik moet dit doen!'

'Goed dan. Wat als ik nu de rest van de kast leeghaal en jij beslist welke kleren er in het vuur gaan? De rest berg ik later op in mijn kamer, dan hoeft je er nooit meer naar te kijken als je dat niet wilt.'

Emma knikte bevend.

Het kwartier daarop zwegen ze allebei. Lorelei verzamelde de

overgebleven sjaals en hesjes uit Sophia's kast en overhandigde die aan Emma, die ze stuk voor stuk op het vuur gooide, waar de stof binnen enkele minuten tot de laatste vezel werd verteerd door de vlammen. Alsof het vuur zijn honger ermee stilde.

Emma's handen bewogen automatisch. De rook leek ook haar hoofd binnen te dringen, zodat ze niet helder kon denken. Pas toen Lorelei het laatste kledingstuk in haar armen drukte, bracht iets haar terug naar de werkelijkheid.

Emma staarde naar de jas. Rood als bloed. Nee, daar mocht ze niet aan denken. Het duurde even voordat ze zich herinnerde waarom de jas in de kast was achtergebleven. Sophia had hem gedragen op de dag van haar dodelijke ongeluk. Mensen hadden haar verminkte lichaam eruit geworsteld en haar in een witte jurk gestoken. De jas was gewassen, gestoomd en gestreken bij hun thuis afgeleverd. Langzaam zakte Emma op de rand van het bed neer.

‘Die niet?’ vroeg Lorelei.

‘Het was haar lievelingsjas. Ze droeg hem altijd als ze uitging, weet je nog?’ Het lukte haar niet om de jas los te laten. ‘Deze kan ik niet wegdoen.’

‘Het is niet erg om dingen te bewaren, Emma.’

‘Ja, ik denk dat ik hem bewaar. Dank je, Lili.’ Langzaam spreidde Emma de jas op het bed uit. Ze zou er moeiteloos in passen. Zij en haar zus hadden dezelfde vogelachtige bouw gedeeld, de smalle heupen en het ronde gezicht dat ze van hun moeder hadden geërfd. Als Emma in de spiegel keek, zag ze onherroepelijk Sophia's gezicht naar haar terugkijken: dezelfde stroblonde krullen, lichtblauwe ogen en precies evenveel sproeten rondom de neus.

Op het moment dat Emma de jas weer in de kast wilde hangen, voelde ze iets hards in de linkerzak. Ze stak haar hand erin, haar vingers beroerden iets metaalachtigs. Sophia's sleutels? En daarnaast...wat was dat? Het leek op een propje papier. Emma trok de sleutelbos tevoorschijn met een nieuwe brok in haar keel. ‘Dat

de stomerij die over het hoofd heeft gezien...'

Lorelei maakte een afkeurend geluid en stak haar hand uit.
'Maak je er niet druk om, ik leg ze wel weg.'

'Niet in het mandje. Dan is het net alsof...'

'Oké, Em. Niet in het mandje,' beloofde Lorelei zacht.

Terwijl Lorelei de sleutels in haar zak wegstopte, trok Emma het propje tevoorschijn. Ongetwijfeld niets meer dan een snoeppapiertje dat er niet uitgewassen was, dacht ze, maar toen het in haar hand lag, zag ze duidelijk dat het een stuk briefpapier was. Haar zus had sinds hun tiende levensjaar niets anders dan zachtroze gelinieerd papier gebruikt om al haar brieven op te schrijven... Er bestond geen twijfel dat dit van Sophia afkomstig was. Hemel, wat had ze dat tot een stijf pakketje geperst! Emma friemelde de papierranden van elkaar en begon te fronsen toen ze de haastig gekrabbelde woorden las.

Frieda Groenewald, drie keer aanbellen

Een onbekende naam met daaronder een adres in Amsterdam. Emma had horen vertellen dat zelfs Diederich Hoffmann daar een villa had die hij soms bezocht, omgeven door de rijkste en trouwste vazallen van Neder-Germanië. Emma's frons werd dieper. In nog kleinere letters, alsof Sophia de woorden eigenlijk niet aan het papier had willen toevertrouwen, stond geschreven:

De engel is gekomen. Hij zit aan de maaltijd aan.

Lorelei, die had staan rommelen in de kledingkast, koos dat moment om zich naar Emma om te draaien. 'Red je het een tijdje alleen? Papa is over een uur thuis en ik heb nog een paar afspraken.'

'Ik vind het niet erg om alleen te zijn. Lorelei?'

'Hm?'

'Weet jij wat een engel is?'

'Een engel?' Lorelei's fijne wenkbrauwen gingen omhoog.

'Felle wezens met vleugels en brandende ogen... De boodschappers van God.'

'Ik weet wat engelen zijn. Sprookjesfiguren van de Joden.' Lore-

lei's ogen boorden opvallend scherp in die van Emma. 'Dat is verboden, Emma. Waarom vraag je ernaar?'

'Sophia heeft...' Iets in Lorelei's stem liet haar aarzelen. Emma vouwde haar vingers om het briefje. 'Niet echt een reden. Sophia las er wat over, een paar dagen voor... voordat het gebeurde. Het kwam ineens in me op, ik weet niet waarom.'

'O, Em. Wat voor goeds kan er nou van komen als je jezelf bezighoudt met Joods bijgeloof?' antwoordde Lorelei zacht. 'Hé, wat is dat in je hand?'

'Dit? O, niets. Een oud boodschappenlijstje. Het is helemaal wazig geworden van de stomerij.'

Lorelei bleef haar een moment langer aankijken, alsof ze zeker wilde weten dat er niet nog meer vreemde vragen zouden komen. Toen Emma bleef zwijgen, gaf haar nicht haar een bemoedigende glimlach. 'Ik snap dat je wat tijd voor jezelf nodig hebt, Em. Ik zal papa vragen om je pas te roepen als het eten klaar is.' Ze liep naar het raam en duwde het wijd open. 'Om die vieze lucht eruit te krijgen voordat je gaat slapen. Doe je rustig aan?'

'Ja, Lili. Tot vanavond.'

Lorelei kustte haar op haar wang en liep de kamer uit. In de deuropening bleef ze nog even staan. 'Wees voorzichtig aan wie je je vragen stelt. Ik weet hoe moeilijk je het hebt. Emma, pas nou maar goed op jezelf.'

Jen Minkman

Het eiland

Proloog

Als ik de deur van mijn kamer openduw, staan vader en moeder op me te wachten in de gang.

De kleren die ik aan heb, voelen ongemakkelijk. Volwassenenkleding, ruwgeweven en van praktische snit. Gemaakt om lang mee te gaan.

‘Ik ga mijn eigen gang,’ zeg ik zacht. De woorden die ieder kind op zijn tiende uitspreekt, die mijn broertje straks ook zal uitspreken, klinken niet alsof ik helemaal zeker van mijn zaak ben. Maar dat ben ik wel, want ik weet dat dit goed is. Ik schraap mijn keel en verhef mijn stem. ‘Ik sta nu op eigen benen. Niemand zorgt voor mij, alleen ikzelf.’

Vader knikt ernstig. Moeder ziet bleek en staart naar haar handen. Waarom kijkt ze me niet aan? Wil ze nu al niets meer met me te maken hebben? Ik ben het huis nog niet eens uit. Een doffe teleurstelling groeit in mijn buik.

Dan zwaait de deur van de kamer naast de mijne open. Op de drempel staat Colin, mijn tweelingbroer. Hij draagt een bruine broek en een eenvoudig hemd. Over zijn schouder heeft hij een tas geslingerd met daarin een paar bezittingen die hij niet achter wil laten. De meeste spullen die in onze kamers staan, zullen na ons vertrek worden vernietigd, zodat we nooit meer in de verleiding zullen komen om terug te gaan. Niet dat ik dat zou willen. Ik ben hier klaar.

Colin kucht. ‘Ik ga mijn eigen gang,’ zegt hij met een trilling

in zijn stem. Zijn ogen zoeken die van onze moeder. 'Ik sta nu op eigen benen.' Een traan rolt over zijn wang. Hij heeft het er moeilijk mee. Nou ja, hij is dan ook de jongste van ons twee. Er zit een halfuur tussen.

'Niemand zorgt voor jou, alleen jijzelf,' maakt vader de zin af, als Colin niet verder gaat.

Als ik mijn moeder voorbijloop, legt ze plotseling een hand op mijn schouder. 'Leia,' zegt ze. Uit de zak van haar jurk haalt ze een eenvoudige kralenketting met een kleine hanger, gemaakt van een geverfde en geglazuurde walnoot. 'Voor jou.'

Ik voel mijn hart overslaan. Dat is de ketting die mijn moeder van háár moeder heeft gekregen. Moeder geeft me het cadeau dat zij kreeg toen ze het huis uitging.

'Dank je wel,' stamel ik. Heel even voel ik dat ze me nog veel meer zou moeten geven, dat dit het einde niet zou mogen zijn, maar dan duwt mijn vader de buitendeur open en loop ik snel door, het vroege daglicht in en bij mijn moeder vandaan.

Colin komt naast me staan en pakt mijn hand. 'Kom je?' mompelt hij.

Zonder nog om te kijken, lopen we het pad af. We gaan naar het landhuis, waar we zullen wonen tot we zelf trouwen en kinderen krijgen.

De voordeur slaat dicht. Een tweede leven is begonnen.

‘Hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat je geen vochtig hout kunt gebruiken?’ Met een boos gezicht smijt Ben de takken weg die ik hem aangeef. ‘Zo kun je toch geen vuur maken!’

‘Sorry,’ mompel ik.

‘Sorry?’ Bens gezicht loopt rood aan onder zijn bruine krullen. ‘Wat koop ik voor jouw excuses? In de wildernis moet je je nuttig maken.’

‘Hou je mond dicht, Ben,’ snauwt Colin, die naast me bezig is een konijn te villen. ‘Alsof jij nooit een fout maakt.’

Ben glimlacht laatdunkend. ‘Nou, volgens mij heb ik ons tot nu toe allemaal in leven gehouden. Wie heeft dat konijn geschoten? En die twee fazanten die we gisteren hebben gegeten?’

Colin trekt spottend een wenkbrauw op. ‘Wie heeft er gisteren een klap op zijn neus gehad omdat hij in een slaaptent kwam waar hij helemaal niet mocht zijn?’

Ik bijt op mijn lip om niet zenuwachtig te gaan giechelen. Ben is een overlever, dat klopt, maar van sociale vaardigheden heeft hij geen kaas gegeten. Mara heeft hem vannacht duidelijk gemaakt dat ze niet van zijn avances gediend is. Gelukkig hoorde Colin Mara’s geschreeuw, anders vraag ik me af of die klap in zijn gezicht afdoende was geweest om de boodschap over te brengen.

‘Wat zit jij te lachen?’ grauwt Ben, die mijn bijna-glimlach opmerkt. ‘Denk je dat het grappig is?’

Nee, niet echt. Er is niets leuks aan dat we in een wereld leven

waarin de sterkste altijd wint en de meeste rechten heeft.

Ben is de jongere broer van Sol, en Sol heeft de macht in handen in het landhuis. Hij organiseert vechtwedstrijden tussen de sterkste jongens en de zwakkere, om iedereen bang te houden. Je weet nooit wanneer je aan de beurt bent. Een paar weken geleden is Colin nog in elkaar gemept door Max, die als bijnaam De Beer heeft.

Sol beslist ook wie er in het huis mag wonen en wie de wildernis wordt ingestuurd om te leren overleven, en als je bij hem in een slecht blaadje staat, moet je elke week een trektocht dwars door de bossen maken. Hij beslist wanneer er in Het Boek gelezen wordt, en welke stukken er worden voorgelezen tijdens onze bijeenkomsten.

‘Ik denk dat je Mara met rust moet laten,’ zeg ik met trillende stem. ‘Ze heeft al gezegd dat ze niet met je wil trouwen.’

Ben grijnst vals. ‘Wie zegt er iets over trouwen?’

Geschokt houd ik mijn adem in. Iedereen weet dat er kinderen komen van... dát. Een meisje moeder maken zonder haar te steunen bij de opvoeding, die eerste tien cruciale jaren, is zo’n beetje het ergste dat je kunt doen. In het zeldzame geval dat het voorkomt, wordt de jongen verplicht met het meisje te trouwen.

Iets zegt me dat Sol zijn jongere broer tot niets gaat verplichten.

Vol walging draai ik me om. De vuurstenen waarmee ik het vuur probeerde aan te krijgen, vallen uit mijn handen op de grond. Ik ren het bospad af, tussen de bomen door, dwars door het lange gras heen, zo ver mogelijk bij Ben vandaan. Hij mag mijn tranen niet zien.

Ik ren net zolang tot ik op het strand sta.

Het zand kriebelt tussen mijn tenen. Ik loop naar de zee. De branding borrelt en schuimt over mijn blote voeten. Boven mijn hoofd krijsen de meeuwen. De eindeloze zee strekt zich uit tot de horizon.

Onze wereld is niet groot. Als ik me nu om zou draaien en naar het noorden zou lopen, zou ik ons land binnen een dag over kunnen steken. Dan zou ik weer op een ander strand staan, en ook

daar zou ik overal zee zien. Niets dan zee. We zijn alleen en we moeten onze Kracht aanboren om te kunnen overleven. Die komt niet van buiten, maar van binnen.

Als ik vanaf hier naar het westen zou lopen, zou ik op een barrière stuiten. De Muur. Erachter wonen de Dwazen. Het is niet de bedoeling dat we aan de andere kant komen, volgens onze voorouders.

Moeilijk is het niet om de Muur over te steken, maar niemand wil het. De Dwazen geloven niet in hun eigen Kracht, maar in een macht die buiten hen staat. Met zulke mensen wil niemand omgaan.

Ons laten ze ook met rust. Heel eerlijk gezegd zou ik niet eens gelooft hebben dat er Dwazen bestaan, ware het niet dat ik wel eens een schip van ze heb zien varen. Het was zo ver verwijderd van het eiland dat ik er bang van werd. Iedereen weet dat er verderop niets is. Dat schepen die wegvaren nooit meer terugkomen.

En toch doet het me iets, om te zien hoeveel zij durven. Het feit dat onze wereld veilig is, wil nog niet zeggen dat ik me niet soms gevangen voel. Zeker met zo'n vreselijke leider als Sol. Eigenlijk zou ik zo snel mogelijk moeten trouwen zodat ik kan verhuizen naar Newexter, waar de ouders wonen, maar ik vind niemand leuk genoeg.

Met een zucht spreid ik mijn armen alsof ik een vogel ben en loop een stukje de zee in. Dan laat ik mijn armen zakken en mijn vingers onder het oppervlak verdwijnen. Het water is koud en bezorgt me kippenvel over mijn hele lijf, maar als ik met mijn benen in zee sta en met mijn handen de branding beroer, kan ik de Kracht voelen. Dan ben ik vlak bij de bron die het hele universum voedt. Dan is het alsof ik alles aankan – de tochten door de wildernis die Colin en ik moeten doorstaan omdat we volgens Sol nog niet dicht genoeg 'bij de Kracht' staan, de angst dat ik niemand zal vinden met wie ik mijn leven door wil brengen. De angst om teleurgesteld te worden.

Maar ik moet niet bang zijn. Toen ik tien werd, was ik volwassen. Samen met Colin trok ik bij de jongeren in het landhuis in. We hadden een eigen kamer, maar daar sliepen we niet vaak. Veel vaker waren we buiten om pijlen en bogen te maken voor de jacht. We leerden hoe we visnetten konden maken. We leerden vuur maken – al heb ik dat nooit helemaal onder de knie gekregen. En later pikte Sol de kamers van het huis in, maar maakte het ons niet meer uit dat we altijd buiten in tenten of hutten moesten slapen.

We leerden voor onszelf zorgen.

Ik schrik op als ik in de verte donkere wolken aan de horizon zie verschijnen. Donderwolken zijn een slecht teken. De verhalen van onze voorouders vertellen over regen die op je huid brandde en mensen ziek maakte. Dat is tijdens mijn leven nooit voorgekomen, maar toch zijn we er altijd bang voor.

Het is tijd om beschutting te zoeken.

Lis Lucassen

Het tribunaal

Uit het Sectoraal Decreet

[...]

De stelling dat ieder mens gelijk is, is een illusie. Dit heeft de Vierde Wereldoorlog opnieuw bewezen. Er zijn winnaars en verliezers, heersers en onderdanen, Sectoralen en statuslozen. Segregatie is nodig om de gevestigde orde te bewaken. Het Sectoraat handhaaft de Ongelijkheid om een nieuwe opstand te onderdrukken. Veiligheid door Apartheid.

[...]

Op de regels van Sectorale Segregatie is slechts één uitzondering. Voor het Tribunaal is een ieder gelijk.

[...]

Proloog

‘Alsjeblieft! We hebben weinig tijd.’ Mijn woorden zijn een smeekbede waarvan ik hoop dat ze niet stukslaat op dovemansoren. Ik strek mijn hand uit. Weinig tijd is een *understatement*: de vloer trilt onder mijn voeten door de stampende laarzen. Honderden benen marcheren onze kant op.

Ze twijfelt. Ik zie het in haar ogen, in de rimpel die zich vouwt tussen haar lichte wenkbrauwen. Ze kan niet twijfelen, niet na alles wat er is gebeurd. Waarom twijfelt ze nog? Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo zeker van iets geweest. Van de arrogante klootzak die ik was, dat hautaine ventje met lef en bravoure, van hem is niets meer over. Dit alles heeft me veranderd, heeft mijn ziel binnenstebuiten gekeerd. Het moet toch ook effect hebben gehad op haar? Ik slik de twijfel weg.

Geschreeuw.

Nog even en ze komen de hoek om. Nog even en het is echt te laat...

Mijn vingers trillen. Ze zijn ruw en bruin en zo anders dan de hare, klein en zacht, vingers die ik op mijn huid voelde als regendruppels die gebroken aarde deden herleven. We raken elkaar, bijna. De afstand is een centimeter, nog niet eens.

‘Justa, alsjeblieft.’ Ik ben niet iemand die het woord ‘alsjeblieft’ gemakkelijk gebruikt. Nu tuimelt het opnieuw over mijn lippen. Ik weet niet hoe ik haar moet overhalen en zwijg. Ik heb niets meer te zeggen. Ik ben sprakeloos, waarschijnlijk voor het eerst in mijn

leven.

De eerste soldaat komt de hoek om. Alles speelt zich af in *slow motion*. Het eerste schot, een verplaatsing van lucht als de kogel net mist. Nog een stem die zich voegt bij de eerste schreeuw: 'Blijf staan!'

De tweede kogel raakt me in mijn schouder. Een oppervlakkige wond, het metaal schampt de huid, dringt niet door in mijn vlees. Het laat een ongemakkelijk gevoel achter, niets vergeleken met de pijn die ik de afgelopen dagen heb doorgemaakt. Mijn lichaam is een verzameling rode, blauwe en paarse bloeduitstortingen, striemen en potentiële littekens. Bloed welt op, steekt af tegen het grijs van mijn kleding.

Juist dit trekt haar uit haar catatonie. Ze maakt geluid, een zacht piepje, een vleugje lucht dat uit haar longen wordt gedrukt.

Een derde soldaat komt op ons af. Een vierde, tiende, veertigste. Ik tel niet hoeveel er gestuurd zijn om ons tegen te houden. Om *haar* tegen te houden. Paniek borrelt in me op, een geschudde fles cola waarvan de dop onhandig wordt afgedraaid.

De tijd is op. Het is voorbij.

Ik knik naar de twee soldaten die de wacht houden voor de deur van het Arbitershuis. Een reactie blijft uit. De beide jongens, ze kunnen niet veel ouder zijn dan mijn zeventien jaar, kijken strak voor zich uit. Hun gezichten verscholen onder hun pet. Ze staan iets wijdbeens, linkerhand op hun wapen en hun rechterarm strak langs hun lichaam. Beschermers van onze Sector. We moeten ze dankbaar zijn dat ze het gespuis buiten houden. Of ons binnenhouden. Soms twijfel ik welke van de twee waarheid is.

De deur is letterlijk loodzwaar, in het ondoordringbare materiaal glimt een verwrongen versie van mezelf: saai, stijl blond haar in de voorgeschreven boblijn, groene ogen die te licht lijken boven een Melkweg aan sproeten en een neus die iets omhoogwipt aan het eind. Ik lijk op ieder ander meisje in het Sectoraat en toch ben ik vandaag anders.

Onwillekeurig gaan mijn vingers naar het teken op mijn rechterpols. Het tijdelijke brandmerk steekt grauw af tegen mijn besproete arm. Het is een weegschaal waar beide einden gelijkhangen en het Tribunaalnummer eronder: 5568-23. Het nummer dat mij de komende dagen onlosmakelijk verbindt met drie anderen.

De twee andere Tribunaalleden, ik ben benieuwd wie het zijn. Ik zal er snel genoeg achter komen. Ik duw de deur open en loop naar binnen.

De lange gang van het Arbitershuis is smetteloos wit. Marmer

bedekt de vloeren, de muren en zelfs het plafond. Langs de kanten staan borstbeelden van de verschillende Arbiters die het Sectoraal gediend hebben, de laatste ervan het evenbeeld van de man die op mij staat te wachten.

‘Justa. Je bent laat.’

Ik vouw mijn armen om zijn middel terwijl hij me een bemoedigende knuffel geeft. Ik merk dat ik tril.

‘Het laatste uur liep uit. Meneer Bartholemeus wilde me niet eerder laten gaan.’ Ik kijk naar hem op, de man die al bijna zestien jaar mijn vader is. ‘Het spijt me, Marcus. Ik had erop moeten staan dat ik eerder weg moest.’

Marcus laat me los en houdt me met zijn gespierde armen op een afstandje. Hij bekijkt me, zijn blik speurt over mijn gezicht. Ik voel me ontleed. Dan laat hij me helemaal los en ik doe mijn best de neiging om te vluchten te onderdrukken.

‘Ik zal hem hierop aanspreken.’ Marcus knikt en een zeldzame glimlach vormt zich om zijn mond. ‘Je bent nerveus.’

Het heeft geen zin om te liegen, hij heeft het altijd door. De man heeft een feilloos gevoel voor waarheidsvinding, iets dat je nodig hebt als Arbitr, denk ik erachteraan. Ik slik mijn protesten in. Als Marcus mijn leraar Sectorale Wetgeving een standje wil geven, zal hij zich niet door mij laten tegenhouden.

Voor ik er verder over kan nadenken, duwt Marcus de deur open en gebaart me hem voor te gaan. Ik slik de paniek weg, het is alsof ontelbare korrels van de zandgroeve mijn keel laten dichtslibben.

Het eerste wat me opvalt is de kleur van de krappe kamer: blauw en grijs. Anders dan de witte gang maar even kil. Even steriel. Een operatieruimte die ijzig wacht op de volgende patiënt wiens toestand er een is op leven en dood.

Het tweede zijn de mensen.

Op tribunes langs de kant zitten toeschouwers. Ik sla mijn ogen neer, wil niet geconfronteerd worden met alle ogen die mijn bewegingen nauwlettend in de gaten houden. Marcus’ hand pakt

mijn elleboog en met zachte dwang duwt hij me naar voren, naar de lange tafel. Er is nog een stoel vrij. Ik ga zitten en kijk opzij. Opluchting overspoelt me in zilte golven. Ernst knipoogt naar me en ineens realiseer ik me hoeveel geluk ik heb. Ik wil hem vertellen hoe blij ik ben dat hij naast me zit, hoe dit alles op de een of andere manier makkelijker is met een bekend gezicht in de ruimte, met een vriend aan mijn zij. Maar ik krijg de kans niet.

Tumult breekt uit. De mensen op de tribune beginnen te joelen, boze kreten vullen de ruimte die me beklemt. De grijze muren sluiten me in, de stemmen trekken en drukken en krabben. Rechts van me gaat een deur verder open. Twee soldaten stappen naar binnen, tussen hen in hangt iemand. Gehuld in een grijze overall, zijn hoofd bungelt naar voren, gemillimeterd haar. De soldaten trekken hem mee, sjoeren hem overeind en duwen hem daarna op de stoel in het midden van de zaal. Ze laten de boeien om, zijn handen blijven op hun plek op zijn rug. De escorte doet een aantal passen naar achteren, blijft dan aan weerskanten van hem staan.

Het roepen langs de kanten vormt een woord. Een koor van onzuivere stemmen zingt in mijn oren:

‘Moordenaar! Moordenaar!’

Zijn hoofd komt omhoog en ik zie de blauwe plek op zijn junkbeenderen, ik zie de rafelige lijn waar zijn volle bovenlip is gebarsten, ik zie schaafwonden in zijn nek. Zijn ogen dringen zich een weg in de mijne, het bruin zo wereldvreemd van het blauw en het groen dat ik ken, waarmee ik omringd ben, waarvan ik deel uitmaak. Door zijn blik voelt het alsof ik degene ben die is vastgebonden.

Minachting.

Niemand heeft me ooit openlijk zo vol walging aangekeken. In de Sector dient men respect te hebben voor zijn meerdere, voor mij. Ik houd mijn adem in, zit vastgenageld op mijn stoel. Hij trekt een gehavende wenkbrauw op. Zonder het oogcontact te verbreken, spuugt hij een kwak met bloed doorlopen speeksel op

de grond en... lacht. Hij lacht.

Ik zie de soldaat niet aankomen, zie alleen de vuist die hem in zijn gezicht raakt, zijn hoofd naar achter doet slaan. Dan is het stil.